

JANA KRAJČIŘÍKOVÁ

DOPISY Z KOSTNICE

**ILUSTRACE
JANA WIENEROVÁ**

PRAHA 2014

Vydala Církev československá husitská
Praha 6, Wuchterlova 5, edice Blahoslav
Ilustrace © Mgr. Jana Wienerová
Grafická úprava Ing. Pavel Blažek, jpb
Tisk Sprint Servis
Počet stran 72
Vydání první
Praha 2014

Publikace vychází v rámci Husovského trienía CČSH.

Copyright © CČSH 2014. Všechna práva vyhrazena.
Copyright © Mgr. Jana Krajčířiková
ISBN 978-80-7000-099-1

Obsah

Tatínku, já bych se tak rád učil!	5
Co si myslíš o Viklefovi?	19
Po Betlémské kapli se mi stýská	31
Dostal jsem se až na vrchol úspěchu	41
Mračna se nade mnou stahují víc a víc	53
Sbohem, milovaná Praho!	61
Poděkování a přání	71

Tatínku, já bych se tak rád učil!

Drahý Martine,

doufám, že můj list dostaneš. Doba je velmi neklidná a cesty nebezpečné, jsem proto vděčný věrným přátelům, že se nabídli brzy po našem příjezdu do Kostnice vydat se hned na zpáteční cestu do Čech, aby vám doručili mé zprávy.

Do Kostnice jsme dorazili v pořádku včera, 3. listopadu. Ubytoval jsem se u vdovy Fidy, dobré ženy, u které mám veškeré pohodlí. Vůbec jsem byl překvapen milým přijetím od zdejších lidí a také po cestě se ke mně většinou chovali velmi hezky. Člověk by čekal, že Němci mě budou považovat za krajně nebezpečného kacíře a zplozence pekel, když mě předchází tak zlá pověst. Představ si, že se místní lidé divili, že nemám čertovské rohy, ocas a kopyto, prý jim tvrdili, že to na mně uvidí! Doufám, že nebyli tedy příliš zklamaní.

Nyní mi nezbývá než čekat, až si mě koncil pozve ke slyšení. Nedorazil také ještě ochranný glejt od krále Zikmunda, který mi slíbil ještě dřív, než jsem se vydal na cestu sem. Pan Václav z Dubé, který nás po většinu cesty doprovázel, však byl tak laskav a před několika dny se od nás oddělil, aby krále vyhledal a glejt od něj přivezl. I když mi mnozí přátelé říkali, že na královy sliby nemohu příliš spoléhat, přece jen se budu cítit jistější, budu-li mít jeho písemnou ochranu. Jsem stále v papežské klatbě, to znamená, že mohu být kdykoliv zatčen.

Zatím však mohu pracovat a připravovat se na své vystoupení před koncilem. Příliš klidu na práci ovšem nemám. Město vře, sjelo se sem neuvěřitelné množství lidí – už přijel papež Jan XXIII. (jeden ze tří současných papežů, jak dobře víš – kéž by se koncilu podařilo tento neudržitelný stav vyřešit!), tři patriarchové, dvacet tři kardinálů, asi třicet arcibiskupů, stovka biskupů, přes tři sta univerzitních mistrů, na třicet králů a knížat, téměř sedm stovek šlechticů... Nevěřil bys ovšem, kolik dalšího lidu se na tuto vrchnost nabalí – město doslova praská ve švech.

Na klidu mi ovšem nepřidává ani fakt, že mí nepřátelé se mě snaží neustále očerňovat, pomlouvají mne, lidi mnou straší, vyvolávají neklid a zlou krev. Snažím se soustředit se na práci, chtěl bych napsat listy do Prahy i na jiná místa, všem přátelům v Čechách, abyste se o mne nebáli. Pozdravuj prosím i všechny ostatní mé žáky!

Často na vás vzpomínám a uvědomuji si, jak dobře mi s vámi bylo. Měl jsem vždycky velikou radost, když jsem mohl pozorovat vaše pokroky a cítit vaši touhu po vědění. Jako malý jsem byl stejný. Chodit do školy bylo mé velké přání. Ale to víš, rodiče byli chudí, otec byl raději, když jsem pomáhal doma v hospodářství. Hlavou se mi honí útržky vzpomínek...

Malý Jan stál spolu s dalšími chlapci na kůru a soustředil se na zpěv duchovní písně. Je ještě malý, má vysoký hlásek, pan farář ho nejednou pochválil, jak hezky zpívá. Jan zpívá velice rád. Však jej také maminka k tomu odmalička vedla. I nyní ji rád poslouchá, když uspává jeho malé sourozence a zpívá jim přitom jednoduché ukolébavky.

Když právě nezpívají, rozhlíží se Jan po kostele. Z kůru má výborný výhled. Rád si prohlížel pana faráře a jeho ministranty, líbila se mu jejich roucha, gesta, která farář během bohoslužby prováděl, výzdoba oltáře a celého kostela. Co také mohl jiného dělat než se rozhlížet kolem sebe, když všechno, co pan farář během mše říkal, bylo latinsky a Jan z toho nerozuměl ani slovu.

„Proč mluví pan farář během bohoslužby tím cizím jazykem, tatínku?“ zeptal se jednou svého otce po cestě z kostela domů.

„To je tak předepsáno, Jeníku. Vždycky to tak bylo,“ odpověděl tatínek.

„Já myslím, že by bylo lepší, kdyby to všechno říkal česky. Takhle z toho přece člověk nemůže mít žádný rozum!“

„Na náš rozum ale není nikdo zvědavý. Tak už pojď.“ Tatínek netrpělivě vykročil k domovu.

Jan byl ale dítě zvědavé, a tak mu to nedalo a za chvíli se opět začal vyptávat:

„Tatínku, pan farář je jistě hodně bohatý, že?“

„Proč myslíš?“

„Vždyť má tak krásné šaty! A za každý křest, svatbu nebo pohřeb mu všichni dávají peníze. Když jsme byli na faře, viděl jsem, kolik prasátek má ve chlévě, a co slepic a husí se prohánělo po dvoře!“

„Budme rádi, že náš pan farář je ještě docela mírný, to jiní by si řekli víc,“ zabručel tatínek, ale bylo vidět, že toto téma rozhovoru mu není právě milé.

„A tatínku,“ nevšímal si jeho nevrlosti Jan, „jak se může člověk stát farářem?“

„Ó, snad bys nechtěl být farářem, chlapče?“ zasmál se otec.

„A pročpak ne, kdyby to šlo. Já myslím, že farář se má ze všech nejlépe. Vždyť jeho práce není tak těžká jako vaše, když se celý den dřete na poli. A lidé mu jen nosí peníze.“

„Co bys řekl, Jene, když jsi tak chytrý? Asi to není tak snadné, vid', stát se farářem? Vždyť to, co teď říkáš, si jistě pomyslela spousta jiných lidí před tebou. A nedělá každý faráře, že?“ I když nerad, musel se přes všechnu svou mrzutost tatínek zasmát Janovu rozumování. „K tomu, abys mohl farářovat, bys musel dlouho chodit do školy, nejprve v Prachaticích a potom až v Praze, na univerzitě. A i potom, až bys dostudoval, musel bys mít peníze k tomu, aby sis koupil faru. Nic není na světě zadarmo, hochu!“

„Já bych to ale tak rád zkusil, tatínku! Aspoň do prachatické školy mě, prosím, pusťte! Mlynářovic Petr tam chodí a podle toho, co vyprávěl, se mi to nezdá tak těžké. Já bych se moc rád učil, prosím!“

„Uvidíme,“ řekl tatínek. „Teď už ale dej pokoj.“ I Jan už poznal, že nemá na otce dále naléhat. Ale to, že jej hned přímo neodmítl, mu dávalo jistou naději.

Janova touha učit se, aby se jednou měl lépe než jeho rodiče, časem víc a víc sílila. Tatínek mu však stále nechtěl studium povolit. To spíše mamince, velmi zbožné ženě, se představa, že by její syn byl farářem, zamlouvala. Občas, když byl tatínek v dobré náladě, pokoušela se jej nenápadně přemluvit. Zřejmě to přineslo své ovoce.

Rodina se právě sešla ke skromné večeři. Maminka přinesla z černé kuchyně do světlice hrnec s polévkou, ošatka s chlebem již stála na stole a tatínek z pecnu odkrajoval silné skývy. Jan si dobře vybavoval, jak se černé kuchyně bál, když byl maličký. Byla temná, se zdmi očouzenými kouřem, nad ohništěm stál kotel na vodu... Vypadá snad

takhle peklo, co o něm mluví pan farář v kostele?, myslíval si v duchu. Dneska se už černé kuchyně nebál, naopak, chodil sem rád, protože tu bylo teplo.

Nyní však již přestal myslet na kuchyni a začal se soustředit na jídlo. Jan měl pořád hlad. Jak by také ne, vždyť roste jako z vody, jak říkávala maminka. Pravda, byli chudí, ale chléb a trochu polévky naštěstí měli vždycky. Jan už se na ni tolik těšil!

Tatínek požehnal chléb, pronesl krátkou modlitbu a všichni se s chutí pustili do jídla. „Tak jsem, Jeníku, přemýšlel o tom tvém studování,“ pronesl tatínek do ticha. Jan napjatě čekal, co bude následovat. Věděl, že se o tom tatínek radil i se strýcem, a tušil, že maminka se vydatně přimlouvala. Konečné rozhodnutí ovšem musí jako hlava rodiny vynést tatínek.

„Je pravda, že hospodářství zdědí tvůj bratr, oba by vás neuživilo,“ rozvázně hovořil tatínek. „Myslel jsem původně, že se půjdeš vyučit nějakému řemeslu. I to se nakonec může stát. Však se teprve ukáže, jak bystrou máš hlavu a jestli ti ta věda do ní naleze. Vezmi, maminko, zítra tuhleten velký pecen chleba pro pana učitele, a že nechám pozdravovat a poníženě prosím, aby chlapce vzal do školy. Musíš to vyřídit sama, já už časně ráno vyrážím na pole. Ale to ti povídám, Jeníku, jestli se ve škole nebudeš snažit, půjdeš zpátky domů! A po škole nám budeš stejně na poli pomáhat – ať si ta svá studia odpracuješ!“

„Děkuji, tatínku, děkuji, maminko! Slibuji, že se budu pilně učit a dělat vám radost,“ vykřikl nadšený Jan. Už se nemohl dočkat, až půjde do školy. Hned po večeři běžel tu novinu oznámit kamarádu Petrovi do nedalekého mlýna. Domluvili se, že budou do školy chodit spolu a cesta jim tak lépe uteče. Do Prachatic to je přeci jen dobrá hodina chůze. Zítra s Janem půjde ještě maminka, aby to vyřídila s panem učitelem, ale potom již budou chlapci chodit sami.

Večer se Jan pořádně vykoupal a připravil si na ráno čistou košili. Před spaním se dlouho modlil, aby mu Pán Bůh dopřál vyplnit si svůj sen stát se farářem.

Když ulehl za pec vedle svých mladších sourozenců, stejně však nemohl dlouho usnout. Musel pořád myslet na svůj rozhovor s Petrem.

„Proč vlastně tak moc chceš být farářem, Jeníku?“ ptal se ho o rok starší Petr.

Sbohem, milovaná Praho!

Milý Martine,

donesla se mi až sem do Kostnice zpráva, že v Praze někteří faráři začali věřícím podávat večeři Páně podobojí, nejen chléb, ale i víno z kalicha. Prý se tak děje v kostele sv. Martina ve zdi a také u sv. Michala na Starém Městě. Mistr Jakoubek ze Stríbra a Mikuláš z Drážďan pilně studovali staré prameny a zjistili, že přijímání podjednou, tedy podávání obecnému lidu pouze těla Kristova, tedy chleba, je pouhé dodatečné opatření, které zavedla církev až ve 13. století! Je to jen další důkaz snahy, jak vyvýšit kněze nad prosté věřící. Ani nikde v Bibli není psáno, že přijímat tělo a krev Páně, tedy chléb a víno, smějí pouze kněží. Vždyť Pán Ježíš říká všem svým učedníkům: „To čiňte na mou památku! Pijte z tohoto kalicha všichni!“

Diskutovali jsme o tom s přáteli ještě před mým odjezdem z Prahy. Od počátku jsem souhlasil s myšlenkou přijímání podobojí vším lidem, měl jsem však – a stále mám – obavu, že to vyvolá obrovskou vlnu nevole. Nerozmlouvám vám to tedy, ovšem vybízím vás k opatrnosti. Církev to bude považovat za vzpouru a všechny, kdo se jí vzepřou, trestá velmi krutě, to už jistě sám dobře víš!

Zároveň však chápu touhu prostých lidí po spravedlnosti a po rovnosti. Vždyť před kým jiným jsme si všichni rovni, když ne před Bohem? Bohu nezáleží na tom, jaký má kdo majetek nebo postavení. Pro něj je důležité naše srdce. A je pravda, že přijímání podobojí vším křesťanským lidem je krásným výrazem této rovnosti před Bohem. Modlím se horoucně za všechny odvážné duchovní, kteří se rozhodli obhajovat kalich!

Setkal jsem se s jedním takovým i na Kozím Hrádku. Vzácný, odvážný člověk. A vůbec mnoho krásných lidí jsem v jižních Čechách potkal, stejně jako předtím v Praze. Nejsou to žádní univerzitní učenci, ale prostí sedláci a venkované. Jejich srdce jsou však ryzí. Zvykli si přicházet za mnou na Kozí Hrádek, aby ode mne vyslechli Boží slovo. Takže jsem v kázání pokračoval. Kázal jsem mnohým posluchačům – dospělým i dětem – pod širým nebem, podobně jako Pán Ježíš, který také kázal a učil v přírodě. A lidí bylo čím

dál víc, brzy skoro tolik jako v Betlémě. Navštěvoval jsem je i v jejich domovech a znovu se po letech vracel do prostředí, které jsem si dobře pamatoval ze svého dětství. Bůh mi umožnil navštívit i mou rodinu v Husinci, to byla pro mě obzvlášť veliká radost.

Klidné večery jsem pak trávil psaním. Rozhodl jsem se přehledně shrnout své základní myšlenky, ve kterých se opírám o učení Viklefovo. Napsal jsem to latinsky, protože jsem chtěl vysvětlit své názory svým kritikům z univerzity a církve. Jak jsem byl z univerzity zvyklý, chtěl jsem o těch myšlenkách diskutovat, hovořit, vysvětlovat a nechat se případně přesvědčit o omylu. Nazval jsem ten spis O církvi. A vidíš, právě toto mé dílo se stalo, jak jsem pochopil, hlavním důvodem mé obžaloby tady v Kostnici. Ovšem mé myšlenky překrucují a uvádějí v nesprávných souvislostech a nechtějí mi dovolit, abych to vysvětlil a uvedl na pravou míru. Je mi to líto, že to musím říci, ale stále více se přesvědčuji, že lidské soudy nejsou spravedlivé. Šťěstí, že naším nejvyšším soudcem je Bůh a ten je spravedlivý určitě.

Nepsal jsem však samozřejmě pouze latinsky. Měl jsem vždycky na paměti potřebu psát jednoduše a srozumitelně i pro své žáky z betlémské školy, posluchače svých kázání a nyní i pro své nové ovečky zde na venkově. Takže jak víš – knížky jsem vám ještě stihl poslat – sepsal jsem zde kupříkladu svůj Výklad Víry, Desatera a Otčenáše. Doufám, že vám toto vysvětlení tří základních křesťanských textů bude ku pomoci a prospěchu. Snažil jsem se v něm shrnout zásady mravného života, v čemž vidím základ všeho. Svět nikdy nebude lepší, pokud lidé nebudou žít mravně podle Božích přikázání, to si, Martine, pamatuj!

Napsal jsem také Knížku o svatokupectví. Nevím, jestli ta se vám dostala do ruky. Posílal jsem ji, ale pokud jste její přijetí potvrzovali, již mne vaše odpověď nezastihla. Je to dost ostrá a kritická knížka, uvědomuji si to. Ale nešlo to jinak. Ještě pod dojmem popravy těch tří ubohých chlapců, Staška, Jana a Martina, a věda, jaké mnohé další zlo prodej odpustků napáchal a ještě napáchá, musel jsem tuto praxi ostře odsoudit a s ní i všechny, kdo ji podporují.

Jak jsem už zmínil, pokusil jsem se na Kozím Hrádku uspořádat si také svá kázání. Měl jsem jich řadu porůznu zaznamenaných, především ovšem díky vám, svým pilným žákům! Některá byla psána česky, jiná latinsky. Vše jsem teď trochu upravil, co bylo latin-

sv. Martin ve zdi

sky, přeložil do češtiny, a řadu nových jsem také přidal. Má Postila je nakonec docela rozsáhlá, snad to není příliš marnivé, když napíšu, že jsem rád, že tu po mně něco zůstane. Radost mám ovšem i z drobného dílka, které jsem nazval Dcerka čili O poznání cesty pravé. Určil jsem ho všem ženám, protože ačkoliv jsem kněz, často jsem se s mnoha ženami jak v Praze, tak i zde na venkově setkával a uvědomuji si, jak přetěžky mají úděl. Chtěl jsem je trochu povzbudit, potěšit a také poučit. Je zaostalý a omezený, kdo si myslí, že ženy nemají rozum! Myslel jsem při tom také na svou drahou maminku. I teď na ni stále častěji myslím, vzpomínám na naše poslední setkání, krátce před mým odjezdem do Kostnice...

„Maminko drahá!“ Dojatý mistr Jan pokorně poklekl před prostou bělovlasou ženou a vroucně jí políbil vrásčitou ruku. Bylo to dlouho, co maminku viděl naposledy a od té doby velmi zestárla. Není také divu. Jejich poslední shledání se odehrálo za velmi smutných okolností, při pohřbu Janova otce. Od té doby musela maminka všechno zvládat sama. O hospodářství ani tak nešlo, to už obstaral Janův bratr se svou ženou a odrostlejšími dětmi. Více starou ženu zmáhaly starosti o jejího druhého syna.

„Jene, Jene, konečně ses vrátil.“ Do očí se jí vedraly slzy. „Ale prosím tě, co se tam v té Praze děje, co to o tobě všude říkají? Na návsi vyhlašovali, že prý jsi tuze nebezpečný kacír a že se s tebou nikdo nemá vůbec bavit. Prý je dokonce na celou Prahu uvalena klatba kvůli tobě! Já ničemu nerozumím, nemůžu tomu ale uvěřit, že by můj syn, tak studovaný, tak vážený ještě před nedávnou dobou...“

„Maminečko milá, je mi to tak líto, že kvůli mně máte takovou starost a že si na vás lidé jistě prstem ukazují. Věřte mi ale, že vědomě jsem nic špatného neprovedl. Přišlo mi teď pozvání na koncil až do Kostnice, sám král Zikmund se zaručil, že tam mohu svobodně přijet a své učení obhájit. Věřím, že se všechno vysvětlí a v dobré obrátí.“

„Ach synku, kdo by se byl toho nadál, když jsem tě před lety vedla do školy v Prachaticích, jaký důležitý muž z tebe vyrostе, že až na koncil tě sám král pozval! Mám ale o tebe strach. Velcí pánové, když se jim někdo znelíbí, bývají nemilosrdní!“

„To máte pravdu, maminko, už jsem to také zakusil. Ale stále doufám a věřím v Boží spravedlnost. Vy se tím už, je-li to možné, netrapte a modlete se, prosím, za mě.“

Ještě nějakou chvíli si spolu ti dva povídali, poté Jan ještě hovořil se svým bratrem. Chtěl před odjezdem do Kostnice dát všechny své záležitosti do pořádku. Kdo ví, jak jeho cesta nakonec dopadne, co kdyby se už nikdy neměl vrátit?

Sepsal pro jistotu i svou závěť. Svěřil ji svému nejbližšímu žáku, Martinovi z Volyně, je- muž adresoval i řadu svých dopisů z Kostnice. Závěť neměl otevřít dříve, než bude zcela jasné, že mistr Jan již nežije. Nebylo toho mnoho, co mohl Jan Hus odkázat. Na rozdíl od jiných, kteří svých úřadů využívali především k tomu, aby se co nejvíc obohatili, mistr Jan žil skromně a co měl, rozdal potřebnějším. Nyní tedy odkazoval svým nejbližším jen pár svršků a hromádku peněz.

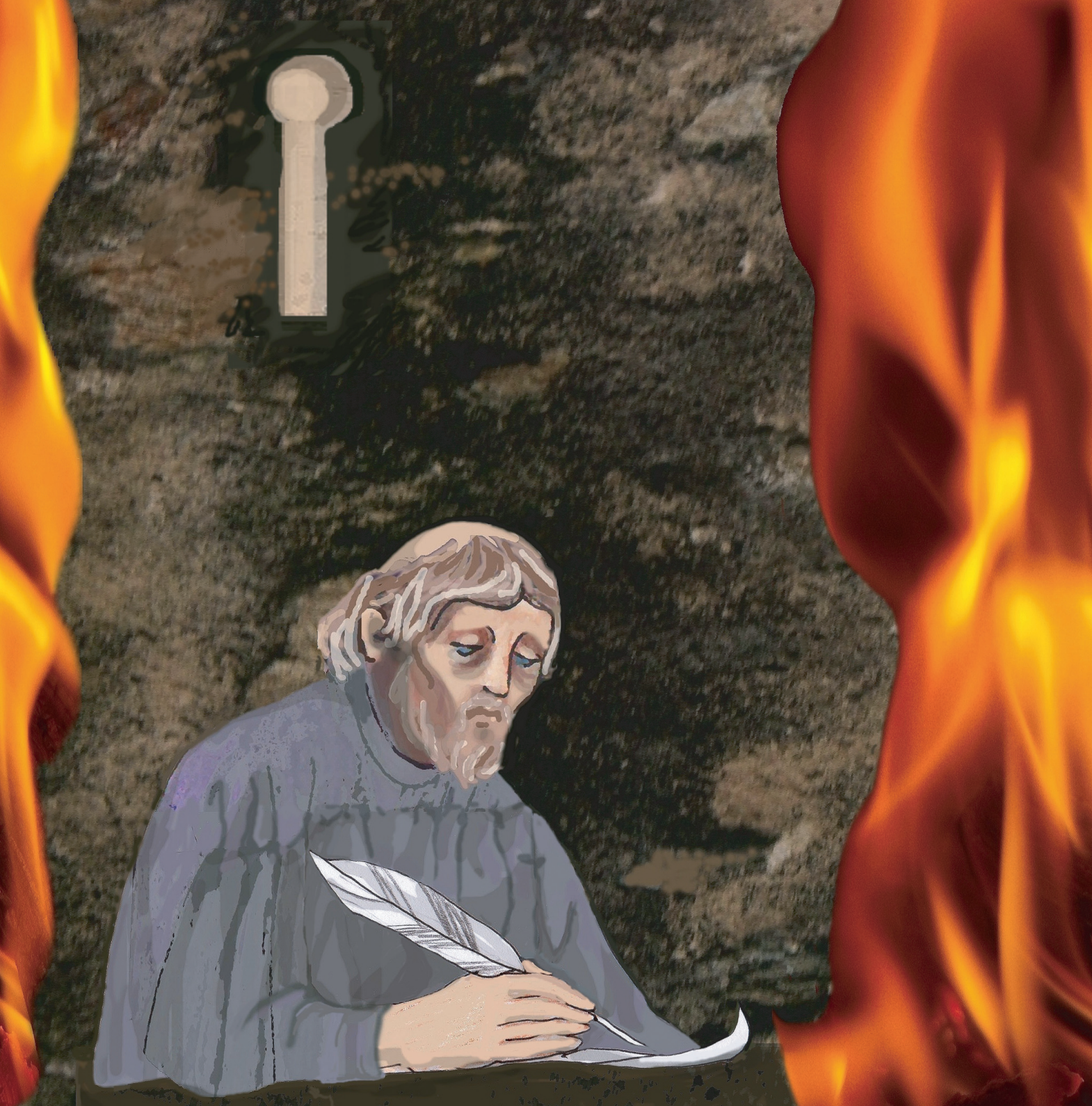
Měl štěstí, že i teď, když upadl do nemilosti, zůstalo mu hodně věrných přátel, kteří jej zaopatřili během jeho pobytu ve vyhnanství. Pobýval nejprve na Kozím Hrádku, potom krátce v Sezimově Ústí a nakonec na hradě Krakovec, kam jej pozval člen ko- runní rady Lefl z Ležan. Zde setrval až do října 1414, kdy se nakonec rozhodl cestovat do Kostnice.

Bylo to dlouhé a těžké rozhodování. Má se vydat mezi ty, které až dosud kritizoval a od- suzoval? Všichni ti preláti, kteří se nyní shromáždili ve městě na břehu Bodamského jezera, netouží po ničem víc, než aby jej poslali do pekel. Co ho tam tedy může čekat? Na druhé straně je tu však šance konečně před zraky celého křesťanstva vysvětlit své učení! Nakonec se rozhodl této šance se chopit.

Většina přátel jej od té cesty zrazovala. Doktor Jesenic, právník, mu řekl: „Nepředstavuj si, že dosáhneš spravedlnosti. Vždyť tě už všechny soudy prohlásily za kacíře. Ty nikdy svůj názor nemění. Ke komu se chceš tedy odvolat?“

„Odvolávám se k našemu nejvyššímu soudci, k Bohu všemohoucímu,“ odpověděl mu tehdy Jan. Bylo to odvážné, pomůže mu to však v jeho sporu?

Mnozí se s ním loučili, jako by se již nikdy víc neměli vidět. 11. října 1414 se vydali na cestu. Mistra Husa doprovázeli zástupci univerzity, mistr Jan Kardinál, Jan z Chlu-

mu a bakalář Petr z Mladoňovic. Ten se rozhodl všechno, co se bude v Kostnici dít, pečlivě zapsat. Jeho zpráva je tak dnes cenným pramenem o tehdejších událostech. Mistr Jan si představoval a věřil, že mu bude umožněno vystoupit před celým koncilním shromážděním. Připravil si pro tuto příležitost krásný projev, Řeč o míru, kterým chtěl koncil oslovit. Nikdy však nedostal příležitost, aby svou řeč přednesl. Když jej nakonec, po osmi měsících čekání, věznění, útrap a výsledků, před koncil předvolali, bylo to jen proto, aby jej s konečnou platností odsoudili jako kacíře k trestu upálení. Zemřel statečně, s modlitbou na rtech, 6. července 1415.

*Můj nejdražší Martine a všichni mí drazí přátelé, věrní Čechové,
kteří milujete našeho Pána Boha,*

tímto dopisem se s vámi chci rozloučit. Modlím se za vás, abyste zůstávali věrní Pánu Bohu, a on vám jistě dá ještě dlouhý a požehnaný život. Prosím vás, abyste se drželi Boží pravdy, kterou jsem kázal a psal. Pokud jsem někdy řekl něco, co by bylo s Boží pravdou v rozporu, omlouvám se za to a prosím vás, abyste se toho v takovém případě nedrželi.

Plňte každý svědomitě svůj úkol, který máte v životě svěřený. Kněží ať se drží dobrých mravů a jsou lidem vzorným příkladem. Pozor si dejte na ty, kteří jsou lstiví a nepoctiví, Pán Ježíš o nich říká, že jsou to vlci oblečení v rouše beránčím!

Prosím pány, aby se řádně starali o jim svěřený lid a byli milostiví k chudým. Prosím měšťany, aby své obchody vedli poctivě. Prosím řemeslníky, aby své dílo prováděli pořádně a nešidili ho. Prosím služebnictvo, aby svým pánům dobře a věrně sloužilo. Prosím mistry, aby své žáky dobře učili, pro Boží chválu a svou spásu a pro prospěch celé obce. A prosím studenty, aby své mistry v dobrém poslouchali a následovali a pilně se učili. Děkuji všem svým věrným přátelům, kteří se statečně snažili o mé vysvobození, zvláště pak pánům Václavu z Dubé a Janovi z Chlumu. Prosím vás, modlete se také za jeho milost krále a jeho královskou choť. Také vás, Pražané, prosím, pamatujte na Betlémskou kapli, aby v ní, pokud to jen trochu bude možné, dále mohlo zaznívat Boží slovo.

*Tento list vám píši v žaláři v okovech, čekaje na své zítřejší odsouzení. Boží pravdy se však vzdát nemohu a ani vy se jí nikdy nevzdávejte.
Prosím vás, abyste se navzájem milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli.*

Mistr Jan Hus

Poděkování a přání

Knížku, která vychází k 600. výročí Mistra Jana Husa, vytvořily dvě autorky – Mgr. Jana Krajčíříková a Mgr. Jana Wienerová. Jedna vypráví slovem, druhá dokáže vyprávět obrazem. Obojí se doplňuje tak, že se před námi živě a barvitě rozvíjí Husův příběh, ve kterém se dotýká historická skutečnost s vlastní tvůrčí představivostí a fantasií.

Vzdálené město – Kostnice u Bodamského jezera, vzdálený čas – doba středověku, a přitom tak známý a nám neobyčejně blízký příběh Mistra Jana předávaný z generace na generaci. Nespočetněkrát byl vypravován, zapisován, ztvárněn slovem i obrazem, a přece nás vždy znovu upoutává, když jej čteme nebo mu v soustředěnosti nasloucháme.

Věřím, že vás zaujme a osloví i tato knížka, která je určena především čtenářům z řad mladé generace. Současně také dospělým – zvláště těm, kteří ji mohou předčítat dětem doma, ve škole i ve sboru – rodičům, prarodičům, učitelům, duchovním a dalším.

Děkuji velice oběma autorkám za jejich osobitý a tvořivý přístup a přeji všem čtenářům této knížky obohacení z její četby. Ať přispívá nejen v jeho jubilejním roce k přiblížení Mistra Jana a k poznávání jeho křesťanské víry a odvahy v hledání a zastávání trvalých duchovních hodnot.

Tomáš Butta
patriarcha Církve československé husitské